

AZ ELAGGOTT FÜLEMILE

Arany János vázolata nyomán*

Nyara elmúlt többedik már,
elköltözne, de beteg,
ott gubbaszt az őszi ágon
gyámolatlan, téveteg.

Hű párját is elvesztette,
maradt végleg egymaga,
belesül, ha belekezd is
a régi dalaiba.

Tépett fakó köntösében
üldögél csak, didereg,
vagy átzökken másik fára,
csúfolják a verebek.

*

Ő így látta, így ítélte:
elaggott fülemile.
Nyara kétszáz eliramlott.
Mire jutnánk nélküle?

* Ki már több nyarat élt, beteg, szeretne is *elköltözni*, de nem tud; csak gubbaszt az őszi fán; hű párját elvesztette, régi dalait elfeledte, megkísérti olykor, de közepén belésül, abba hagyja. Így üldögél, vagy lomhán átrepül egyik fáról a másikra, tépett fakó köntösében; még a verebek is kicsúfolják. (1875–1880 körül)